

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petih vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 47.

V KRANJU, 21. vinotoka 1905.

I. leto.

Jeseniško šolstvo.

Nemška šola na Savi je torej dobila pravico javnosti. Ne bomo preiskavali dalje, ali so dani vsi pogoji za to, saj naša vlada dovoli tako rada Nemcem, kar zahtevajo. Konstatujemo le, da se je to zgodilo zoper voljo večine okrajnega šolskega sveta radovljiškega.

Šola ima pravico javnosti, njena izpričevala so splošno veljavna, tudi je nova stavba za nemško šolo pod streho . . .

Peščica privandranih Nemcev je s pomočjo kranjske hranilnice, katero so obogatili povečjem slovenski groši, ter z ustanovo rene-galinje Gašperšičeve dobila svojo štirirazrednico, na stolice slovenskih otrok pa mora še vedno čepeti v majhnih in zaduhlih starih šolskih prostorih in čakati, kdaj bodo merodajne oblasti in odločilne osebe kaj ukrenile, da se neznosne šolske razmere v jeseniški občini obrnejo na bolje.

Nemško šolo na Savi bodo obiskovali največ otroci zaslepljenih slovenskih delavcev, ki bodo v šoli pozabili svoj materni jezik. nemškega jezika se pa zadosti privadili ne bodo. Žalostne izgleda za take nemške šole slovenskih otrok nam nudi Koroška. Slovenska štirirazrednica na Savi postane nepotrebna in se skoro gotovo ne bo zidala.

Zato si pa v tem resnem in odločilnem trenutku usojamo staviti na jeseniški narodni

občinski zastop ta-le nasvet, kojega naj se blagovoli uvaževati:

Občinski odbor naj sklene, da se sezida novo šolsko poslopje na pripravnem prostoru med Savo in Jesenicami in naj se takoj razširi dosodanja štirirazrednica v osemrazrednico. Nič ne de, ako je deželni šolski svet proti temu, naj bodo zadnji štirje razredi občinska last, pravica javnosti se bo morala dobiti tudi za te razrede, saj se je tudi privatnemu nemškemu šolskemu kuratoriju priznala, tem več pravice bo torej imela občinska ali komunalna šola.

Koliko otrok je sedaj v četrtem razredu, ki morajo ostati v tem razredu le za to, ker nadaljnega razreda več ni, čeprav so otroci stari šele 10 let. Ti bi lahko prišli do osemga razreda, če bi kazali kaj pridnosti, oni bi dokončali »meščansko šolo«. Kolikega pomena bi imelo to za bodočnost otrok, to uvidi lahko vsak, ki opazuje, da so naši ljudje povečjem le za navadne delavce po raznih tovarnah in pri raznih podjetjih, vsa bolje plačana mesta pa zasedajo tujci, ker imajo več šolske izobrazbe in torej več podlage, da se morejo izobraževati dalje v svoji stroki.

Taka komunalna ali občinska šola bi se morala otvoriti takoj, sčasom bi se prelevila v meščansko šolo.

Občina jeseniška ima prav lepe dohodke, tudi je zaklad za zgradbo novega šolskega poslopja že precej narastel in svet za stavbo je zastonj na razpolago. Na delo, urno

jih je tudi vezati in zlogovati, in glej! — šlo je.

Tako sta minuli jesen in zima.

Začetkoma potrpežljiva, mudilo se ji je, ko se je bližala pomlad.

Rekla si je: »Če se dolgo ne boš znala, bo preje nazaj, kot boš znala brati.«

Izpraševala je otroke, ki so šli iz šole, in nekega dne je opazila pri enem, da ni znal kaj več kot ona.

»No, moj mali! Sedaj boš pa kmalu znal brati!«

»O, da! Gospod učitelj so rekli, da bom do konca leta že dobro znal.«

Bilo je v aprilu! . . . In septembra pride »fantiček« domu! — Sedaj se pa treba učiti! —

Nekega dne, ko sedi vsa zamisljena pri učenju, se odpro vrata in notri stopi učitelj. Tiho, nepremično jo opazuje čez ramo. Pa, kakor bi čutila njegove poglede, se obrne.

delo torej, Jeseničani naj se otvori peti komunalni razred, čeprav zasedaj v najeti hiši, ker ne ve se, kaj prinese — bodočnost.

Luč in tema.

Konec.

Priobčili smo ta članek, ki ga spisal znani slovenski pisatelj E. Gangl v „Popotniku“ od 15. marca t. l., ker bo gotovo najbolj zanimal tiste, ki so šole in vzgoje predvsem potrebni. Vprašanje o vzgoji in izobrazbi najširših narodovih slojev je danes glavna točka vsega kulturnega in civiliziranega sveta. V šoli se zbirajo duševne sile narodove, po šolstvu, izobrazbi in nravnih vzgoji se ceni danes vrednost posameznika in s tem celokupnega naroda. Padle so ali pa nevdržno padajo stare družabne in stanovske oblike. Nekdaj je veljal posameznik, danes računamo s celoto, z maso, v kateri je poedinec le potreben del te celote. Zbudili so se in vstali vsi ubogi in zaničevani in najbrezpravnejši med njimi, delavski sloji so postavili na noge tisoče in tisoče bednih svojih bratov, ki ne poznajo podedovanih predprav, koji ne uživajo bogastva svojih očeto, a zahtevajo zato pravic, ki jih je določila človeku narava, zahtevajo pogojev za življenje, ki bo vredno človeka. Šola ima v roki mladino in ona

Zakriknje in hoče skriti abecednik in tablico. »Ali, mamica, zakaj skrivate? To je pa lepo! Pa zakaj mi tega ne poveste? Ali se hočete dalje z menoj učiti?«

In od takrat je hitreje napredovala, kmalu je znala kratke stavke brati. In kakor hitro je minula šola, je bil učitelj vsak večer pri nji.

»Mamica«, rekel je kmalu, »vi ste moja najboljša učenka. Kmalu me ne boste več potrebovali.«

Nekega dne ji prinese pismonoša pismo. S težavo prebere ženica naslov: »Naj prejme gospa Bregar, Lušje.«

Zadovoljno se nasmehne: »Že znam brati! Znam brati . . . Ah, kako sem neumna, to vem vendar že vse na pamet, kar stoji tu gori . . . Ali pa razumem tudi ono, kar je notri?«

Nepotrpežljivo pretrga kuverto, nasadi očala in poravna nekoliko zmečkano pismo.

PODLISTEK.

Poslednja učna ura.

Konec.

In šla je v mesto in postala vsa rdeča, ko je zahtevala v prodajalnici abecednik in tablico.

Domov prišedši, je zaprla okna in vrata in pregledovala svoje dragocenosti. In kakor mali učenčki-abecedarji veselila se je teh nerodnih črk.

In pridno, s stisnjenimi ustnicami, je sedela in drgnila s črtalnikom po tablici.

Nekdo je pri vratih. — Sramežljivo skriva abecednik in tablico in sede k peči na navadni prostor. Od časa, ko je bil »fantiček« pri vojaki, se je namreč zopet oprijela starega dela, pa ni več delala z veseljem.

Kmalu je znala razločevati vsa ta čudna znamenja in jih načrtati na tablico. Izkušala

je poklicana vzbuditi v tej mladini zavest neomejenega gospodstva človeka, zavest, da smo vsi rojeni z istimi pravicami in dolžnostmi, da ni bogataša in ne reveža, ker to so le slučajnosti sodobnih družabnih razmer, ki še nikakor ne opravičujejo, da bi bogataš teptal in izkoriščeval milijone ubožnih. Francoska revolucija je vrgla ob tla vsako avtoriteto ter dvignila na prestol voljo narodov. Toda le tisti narod more gospodariti, ki ima potrebno izobrazbo, katerega ne tlačijo katerikoli predsodki. Šola je last naroda, zato pa mora ista skrbeti, da pošlje med narod mladino, ki je vzgojena v duhu samozavesti, zavedajoč se v polni meri svojih naravnih človeških pravic in očiščena vseh predsodkov. Kdor je gospodar šole, tisti je tudi gospodar sveta. Zato pa je tudi bila in je še šola bojni predmet vseh časov in narodov. Izobrazba in prava vzgoja stori človeka samozavestnega, ki ve povsod o pravem času nastopiti. Delavstvo stoji danes v boju proti kapitalizmu, ki pa bo kos tega neprimerno močnejšega sovražnika le takrat, kadar si osvoji šolo, ki mu bo dala izobraženih in neustrašenih mož, ki bodo neomajano verovali v svojo lastno moč svojih sobratov. Šola mora postati cerkev brezpravnih mas, ker le-ta edino se bori za enakost, ki upošteva človeka kot človeka brez vse druge navlake. Cerkev predstavlja v vsi zastarelosti preteklost polno suženjstva in oblasti posameznika nad številnimi brezpravnimi masami. Šola pa je predstaviteljica bodočnosti, ki naj prinese svobodo in pravico vsem tistim, ki so še danes teptani in zaničevani To sta dve popolnoma si nasprotni sili, ki nimata ničesar skupnega, ona zida na podlagi nezpremenljivih dogem, druga pa se dviga na temelju znanosti in človeških lastnih spoznavanj. „In pošteno moderno mišljenje in pošteno katolicizem se principijelno izključujeta“, pravi Čeh Masaryk.* V teoriji se je to že davno pripoznalo, v praksi se izvaja šele v kulturno najvišje stoječi Franciji. „Oci in sinovi“** sta dva popolnoma različna svetova, ki stojita na površju; prvi se zbirajo pod zastavo cerkve, drugi pod zastavo nove šole, ki nosi na svojem praporu klic onih, ki poznajo nad seboj le skupno voljo v svobodi vzgojenega in iz-

* „Zeit“, 18. jan. 1903.

** Sloveči roman ruskega pisatelja Turgenjeva.

Na levi zgoraj v kotu sta bili tiskani besedi «vojaska bolnišnica».

Ker je obrnila vso pozornost na zlogovanje, je čisto pozabila pomen besedij. Ostalo je bilo pisano s krepkimi potezami in še težje za prebrati. In zopet je izstokala, zbravši vso pazljivost:

«Cenjena gospa! Z globoko žalostjo Vam moram naznaniti, da je infanterist Bregar od 54. regimenta včeraj zvečer umrl . . .»

Starka se pogladi z roko po očeh. Nerodno sestavljeni zlogi niso imeli zanjo skoro nikakega pomena. Pa ena beseda je bila, ki jo je ostrašila — umrl — umrl —

Zopet vzame pismo v roke in sedaj brci zopet že bolj vajena pisave:

«Cenjena gospa! Z globoko žalostjo Vam moram naznaniti, da je infanterist Bregar včeraj zvečer umrl — —»

obraženega naroda. Bodočnost je še nejasna. „Luč in tema“ se bojujeta kot dve mogočni sili. Starost se bije z mladostjo, prvim že pešajo moči, a drugi vidno naraščajo, da nekoč poderejo trohnelo stavbo, da postavi novo človek, svoboden in prost, in takrat bo dan vstajenja vseh onih, ki bijejo za človeštvo boj s svojimi žuljavimi rokami. V Parizu so postavili letos spomenik osemnajstletnemu mladenci, kojega je nekoč cerkev radi njegove svobodomiselnosti obglavila. Spomenik stoji pred najlepšo pariško cerkvijo. „Sacre-coeur“ kot očividni znak nove, mlade duševne generacije. Tudi šola je mogočna stavba sredi teme, a z vabeče se svitlikajočimi okni. Trpeče delavstvo išče rešitve in pomoči v svojem trdem boju in rešitev pride po poti, ki pelje do tiste mogočne stavbe s svitlimi okni . .

Dopisi.

Dovje. (Izjava.) Izjavljam tem potom, da jaz nisem v nikaki zvezi z dopisi z Dovjega in Mojstrane v „Jeseniški Straži“, in prosim, da me tiste osebe, katere me sumničijo po krivem in mi hočejo krasti čast, puste pri miru, sicer bodem primoran proti njim sodnijsko postopati. Opozarjam osobito nekatere inteligentne gospice iz Mojstrane, naj opuste proti meni svojo surovost, ker jaz sem nedolžen in oženjen tudi.

Tone Hlebec, postajevodja, Dovje.

Dovje. (Čudna zmot.) Na predzadnjem sejmu so se sukali zelo pozno v neki gostilni in „ci-harmonika“ je precej trpela. Deklet in ženā je bilo za silo in vsaka je rada zaplesala kak valček ali polko. V Mojstrani je pričakoval neki očka svojo hčerko, pa zaman. Že precej pozno se poda iz Mojstrane na Dovje jo iskat. Ves razburjen stopi v plesalnico in lejte, tu je, tu je . . . , pograbi svojo Jerico od zadej za lase in jo pošteno našeška. Uboga napadena se je komaj iztrgala staremu očetu in se obrnila — jesten, jesten, ko očka ta obraz zapazi, ostrmi, ko izprevidi pomoto — namesto svoje Jerice je pošteno nalomil — ta Minastega.

Mojstrana. (Čudna bolezen.) Odkar je začel naš Munderl proti tukajšnjim Slovencem agitirati za „vso-mater-Germanijo“,

Hipoma skoči kvisku . . . O Jezus! O moj Bog! — — S tako silo je skočila pokonci, da je zletel abecednik v ogenj na ognjišču in tablica padla na tla in se razbila . . .

Potem omahne nazaj na stol. Z očmi srepro uprtimi v daljavo, sskremženim obrazom zmečkajo prsti pismo kakor v krču. Vse se suče okoli nje — — —

Učitelj, ki je ravno prišel in jo videl od zadaj na stolu sedeti, zakliče veselo: «He, mamica! Ho, kaj lenarite? Na delo — — Na delo! Učiti se morava!» Ona pa mu jokaje pomoli pismo in reče: «O gospod učitelj! — — — Zdaj ni več — — treba — — Znam brati — —»

Mirno tiktaka na steni stara ura. Na klopi pri peči sedi pes in zraven njega malomarno čepi mačka in gleda z napol zaprtimi očmi v ogenj. Starka pa sedi pri ognju in joka — — .

je zbolelo več tukajšnjih frajlic na neki bolezn, katero bi imenovali nekako „odpadek“. Od zadnje „Jeseniške Straže“ ne zna nobena več slovensko. Kamor greš in kamor stopiš, samo „kuhel-tajč“. Grozno bole ušesa, ako mora človek, kateri je večš nemškega jezika, poslušat to spačenost. Gotovo bi se „mati-Germanija“ razjokala, ko bi slišala tega le-Krestinastega — pst — pst — kako guli in tuli to ljubo nemško špraho. Zanj tedaj svetujemo sledeči recept: Vsak drugi dan naj vzame v roke po eno uro „Willomitzer Grammatik“, nato naj še zavžije po pol ure vsak dan „Regeln für die deutsche Rechtschreibung“ in ako se prav dobro poprime omenjenega recepta, zraven pa tudi vsak praznik in nedeljo „nemški-dreier“ caplja, jo čez eno leto prav radi odstopimo „materi-Germaniji“ s pogojem, da nas kot taka tudi v kratkem zapusti. Naj torej drži za repek tam, kjer se živi od Nemcev. Mi pa prosimo ljubega Boga, da nam dá enkrat svoj blagoslov in nas reši v mojstranski dolinici nemškega duha. Da se nam pošlje vendar enkrat — ercenkel mikel, da maken purcelpaum auf partere Mojstrana, e maken vordnung mit de nemčurski e švabonski su suk . . .

Žane iz Mojstrane.

Novičar.

Posebno piko so dobili naši nemškutarski klerikalci na učitelja g. Fabince. Farovski Janezek ga redno napade vsako soboto v svojih otroško-neumnih „Jeseniških novicah“. Učitelj Fabinc se toliko briga za župnišče in kaj se vse tamkaj nahaja, kakor za lanski sneg. Zabukovec naj raje očisti svojo „Sodomo in Gomoro“ in pretrga svoje zveze z Nemci, potem pa se naj šele zaletava v osebe, ki v Zabukovca še svojih čevljev ne obrišejo. In to si izvolite zapisati za ušesa, gospodine Zabukovec!

V hlače mu je ušlo — srce. Kamor se naš župnik Janez obrne, povsod ga doleti kaka blamaža. Vpije in kriči, kakor bi ga kdo tiščal za vrat, potem pa naenkrat vtihne, ko vidi, da vse vpitje nič ne izda. Ko se je ustavilo cerkveno petje, je slovesno izjavil, da ga ne vpelje prej, dokler mu ne da ljudstvo zadoščenja. Ljudstvo se mu je seveda smejalo . . . G. Fabincu je grozil s sodnijo, ako ne prekliče svojega „Poslanega“, v katerem mu je povedal par prav gorkih in ostrih. G. Fabincu se ni zdelo niti vredno odgovarjati na župnikovo rekomandirano pismo, ker je dobro poznal njegovo klerikalno strahopetnost. Iz vsega tega lahko sklepamo, da ima Zabukovec svoje srce res v hlačah, a ima zato par metrov daljši — jezik.

Politične otrobe je prišel vezat v nedeljo 15. t. m. dr. J. Krek na Savo k „Jelenu“. Mi smo že enkrat izjavili, da stojimo na stališču upravičenosti zahteve splošne in enake volilne pravice. Ako kdo pride in hoče delavstvo, ki stvari še po veliki večini ne razume, navdušiti za tako velevažno stvar, potem mu splošna in enaka volilna pravica pač ne sme biti agitacijsko sredstvo za klerikalno stranko. Dr. Krek pa je prišel na Jesenice med delavstvo in zabavljal čez dr. Tavčarja, napredno stranko in bogve kaj še vse. Zato pa se ni čuditi, da se ni de-

lavstvo pri njegovem govoru niti najmanje ogrelo in jih je moral koncem šele pijani Peter Rozman opomniti k pritrjevanju in ploskanju. Prepričani smo, da je danes še pretežna večina delavstva, ki se ne zavedajo, kako velikanskega pomena je za njihov stanovski razvoj splošna in enaka volilna pravica. In temu se ni čuditi, ker je volilna pravica klerikalcem le sredstvo za brezvestno izkoriščanje delavstva, kar je zabavljivi govor dr. Kreka dovolj jasno pokazal. Delavstvu polagamo samo te-le besede na srce: Splošna in enaka volilna pravica je vaša bodočnost, ona vam je edino zagotovilo boljše in lepše prihodnosti, toda prej se morate otresti tistih črnih pijavk, ki vas le izrabljajo v svoje sebične strankarske namene, da vas po dosegu svojega cilja zopet pahnejo v bedo in revščino. Osamosvojite se, zapeljive strankarske izkoriščevalce pa z biči poženite v njihove bogate farovške trdnjave! Oni imajo v razkošnosti rejena telesa, zato pa nikakor ne morejo poznati trpljenja revnega in ubožnega delavstva.

Glava bo bolela naše klerikalne-nemškutarje pri občinskih volitvah, ko jim bo ljudstvo pokazalo vrata. Lukman in Zabukovec še vedno upata, da na kak način premotita jeseniške Slovence in spravita svoje podrepanke v občinski odbor. Z mirno vestjo pa ju lahko zagotovimo, da tega ne dosežeta kljub vsemu neslanemu Zabukovčevemu kvakanju po «Jeseniških novicah».

Župnik Janezek in kapelan Valentinček sta povedala v sobotnem „Slovincu“, kaj se vse nahaja v župnišču. Da niso v farovžu reveži, o tem so sicer že vsi občani vedeli, a da je tam središče vsega klerikalnega življenja, o tem smo zvedeli šele v nedeljo. Čujmo, kaj nam povedo: V župnišču je hranilnica in posojilnica (aha), blagajne raznih društev, tajništvo del. kat. društva i. t. d. i. t. d. Kristus je bil revež, ki ni imel prostora, kamor bi bil glavo položil, naš Janez in Valentin pa hočeta biti njegova naslednika — pri polni skledi in nabasani mošnji. Pa naj še kdo reče, da niso čudna pota Gospodova! . . .

Kako Nemci plačujejo narodno izdajico. Peter Rozman je moral zapustiti svojo razmerno precej dobro plačano službo v tovarni, ker ni mogel prenesti bolečine, da ga je izpodrinil za boljše mesto komaj v tovarno došli — Prus. Z našega narodnega stališča moramo izreči svoje obžalovanje nad brezobzirnim postopanjem nemške tovarne s slovenskim delavcem. Istočasno pa se moramo nehote spomniti na volitev jeseniških častnih občanov, ko je Peter Rozman v prid Nemcem strastno agitiral proti izvolitvi v družbi Lukmana in župnika. In danes?! V zahvalo za to, da se je trudil za politične koristi nemštva, ga je sedaj to nemštvo takorekoč bacnilo iz svoje službe. Tako je plačilo za — narodno izdajalstvo!

Kulturni vpliv nemške šole na Savi se že kaže v vsem svojem veličanstvu. Otroci nemške šole napadajo slovenske otroke z noži, kamenji in jih psujejo z najgršimi psovkami. Pravi vzor vsenemškega hujskača je novodošli savski učitelj Alfred Bauer,

ki vzgaja otroke na prav germanski način, da baje navdušuje svoje otroke za boj proti Slovincem z nožmi in kamenjem . . . Gospod Lukman je naredil Slovincem torej zopet velik poklon, ker jim je preskrbel tega tevtonskega petelina.

„Mlinar in njegova hči“ v Kranju. Dne 31. t. m., t. j. večer pred praznikom Vseh svetih uprizore diletantje slovenskega bralnega društva v Kranju zelo priljubljeno ljudsko igro «Mlinar in njegova hči», katera se igra vsako leto v ljubljanskem gledališču.

Za „Sokolski dom“ na Jesenicah je do- slej nabrala gospa Marija Schreyeva, c. kr. nadpoštarja soproga, 114 kron, katere so darovali: g. Stricelj, vodja gas., Ljubljana 20 K; gospa Klobovs, c. kr. poštarica, Gorenja vas 20 K, Neimenovan, Ljubljana 10 K; g. Bahovec, pošt. ur., Maribor 20 K; g. Novak, c. kr. poštar, Kamnik 6 K; gosp. Lampret, tiskarnar, Kranj 4 K; g. dr. Štampihar, odvetnik, Kranj 5 K; g. Schrey R., c. kr. poštar, Lesce 10 K; Tržaški Sokoli pri izletu na Jesenice 12 K; g. Černe, hotelir, Bled 5 K; g. Klinar, Bled 2 K. Živelj, nabiralka, darovatelji in posnemovalci! Odbor.

V Domžalah nameravajo ustanoviti «Sokola». Izborna misel to, Vsak le količkaj se slovensko misleči Domžalec naj se s ponosom vpiše v društvo, ki je za Domžale in okolico velevažno in takorekoč straža proti nemškemu nasilju, katero so Domžalci ravno v zadnjih časih ostro občutili.

Darila.

Upravništvu „Jeseniške Straže“ je poslal: **Za Sokolski dom na Jesenicah** g. Ivan Pujman, vinogradnik v Dignano (Istra), 2 kroni. Hvala! Živelj nasledniki!

Javna zahvala.

Gasilno društvo na Jesenicah je naročilo pri

**tvrdki za izdelovanje gasilnega orodja
Smekal v Zagrebu**

veliko premikalno lestvo. Tvrdka je izdelala lestvo natančno po naročilu in tako praktično, da se čuti podpisano društvo primorano tvrdki Smekal

javno zahvaliti

in jo tudi drugim gasilnim društvam kar najtopleje priporočati.

Gasilno društvo na Jesenicah (Gorenjsko),
dne 18. oktobra 1905.

Fr. Krivec s. r.
načelnik.

Vydrova tovarna hranil, Praga VIII.

izdeluje in priporoča

Vydrovo žitno kavo.

Juhni pridatek znamka «Vydra».

Juhne konzerve (grahove, lečne, gobove in riževe).

Oblati (specijaliteti: «Dessert délicat» in masleni oblati).

Šumeči limonadni bonboni «Ambo».

Dišava za pecivo «Buhtin».

NAPRAVITE POSKUS!

Kolekcija vseh teh izdelkov 3 K 20 vin. in poština. 161—8

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29—23

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16—38

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosim spoštovanjem

Fric Novak.

**Mavricij
Smolej**

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6—41

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-21

tvrdke H. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših
izkušnjah higenije sestavljena in večkrat
odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu
ter gospej Jerici Morič.

Izdelovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-43

Pivovarna

G. Auer-jevih dedičev.

v Ljubljani

Wolfve ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborno marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloga: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokra-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradcu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Iv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravništvo
„Jeseniške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmr-
tnice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

Vsačvrstna tiskarska

dela

v vsakem obsegu po količor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
c. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.